

Arrest

nr. 202 141 van 9 april 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 28 december 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 november 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 januari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat D. GEENS en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde zich een Pakistaans staatsburger, een soenitische moslim, afkomstig uit Mishto Banda, district Hangu, Khyber-Pakhtunkwa, Pakistan. Tot 2008 woonde u in een bergdorp Pakhtanai, Orakzai Agency (FATA). In 2006 of 2007 nam uw broer L. dienst in het Pakistaans leger. Hij werd daarbij gestuurd naar Waziristan waar hij deelnam aan acties tegen de taliban. Daarom kreeg uw vader dreigtelefoons van de taliban. De taliban eiste dat uw broer L. zijn militaire betrekking zou opgeven. Om deze problemen te ontlopen verhuisden uw familie en u in 2008 naar het dorp Mishto Banda, in Hangu (Khaiber Pakhtunkwa). In 2009 of 2010 begon uw broer Salman te werken voor de politie in Hangu. U zelf werkte aanvankelijk gedurende 5-6 jaar als leerkracht in diverse scholen in Hangu.

In 2014 begon u te werken voor het Rode Kruis/Rode Halve Maan als Mine Risk Educator. In die tijd voerde het Pakistaans leger ook een militaire operatie tegen de taliban in Orakzai Agency. U werd persoonlijk door de taliban bedreigd met de dood toen u voor het Rode Kruis was beginnen werken. U gaf uw werk voor het Rode Kruis op na vier maanden. U verkreeg een visum voor de Verenigde Arabische Emiraten en ging tijdens de Ramadanmaand van 2014 (28.06.2014-28.07.2014) naar Dubai om er te werken. In die periode kreeg uw vader een dreigbrief waarin stond vermeld dat diens drie zonen werkten voor de Pakistaanse overheid en dat hij zich daarom bij de taliban moest melden. Uw vader meldde zich bij de taliban in Tal en werd door hen gevangen gehouden gedurende twee maanden. De taliban eisten dat u en uw broers hun betrekking bij de overheid zouden opgeven in ruil voor de vrijlating van uw vader. De familie deed aangifte bij de politie van de vasthouding van uw vader. De politie ondernam echter niets. Door een tussenkomst van de ouderen van uw dorp werd toch verkregen dat uw vader werd vrijgelaten voor een losgeld van 800000 tot 1000000 roepies. Niettemin uitte de taliban het dreigement dat ze uw broers en u zouden doden zodra ze jullie zouden vinden. Intussen werden er in februari 2015 gezondheidsproblemen vastgesteld bij u: er werd in Dubai een tumor in uw hersenen vastgesteld. Daarop keerde u kort na de Ramadanmaand van 2015 (17.06.2015-16.07.2015), in juli of augustus, naar Hangu terug. In die periode moest u diverse artsen raadplegen. Toen u in augustus 2015 per motorfiets onderweg was naar een medische afspraak, werd u in Hangu, Jazo Maidan, beschoten. U overleefde de aanslag maar uw neef W. die bij u was, werd gedood. U zelf verloor het bewustzijn bij de aanslag en kwam bij in een ziekenhuis. U bleef 1-2 dagen gehospitaliseerd. Tijdens uw hospitalisatie werd u verhoord door politie. U uitte uw verdenking jegens de taliban. De politie bevestigde later ook dat de taliban achter deze aanslag zat. De taliban had via via deze aanslag opgeëist. Toen u na de aanslag terug thuis was, verliet u het huis niet meer. Er werd een smokkelaar gezocht voor u. De smokkelaar regelde uw reis en verklaarde ook te regelen dat u in Canada zou kunnen worden geopereerd. Zo'n 20-25 dagen na de aanslag verliet u Pakistan. U reisde per vliegtuig naar Dubai waar u een week verbleef. U nam er ontslag uit uw tewerkstelling. Daarna vloog u verder naar Parijs. Daar werd u door uw smokkelaar in de steek gelaten. Uiteindelijk reisde u naar België en u vroeg er op 5 november 2015 asiel bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Uw vader krijgt intussen nog steeds dreigtelefoons en boodschappen van taliban met de eis dat zijn zonen moeten stoppen met werken voor de overheid. Uw vader heeft intussen een nieuw gezin en woont deels in Lahore, deels in Hangu. Uw moeder verblijft nog in Hangu.

U legde ter staving van uw asielmotieven volgende documenten neer: een domiciliebewijs, een originele dreigbrief met Engelse vertaling, een politiebadge van uw broer Salman, diverse bewijzen van gezinssamenstelling, kopieën van identiteitsbewijzen van uw vader en uw broer L., een opleidingsattest van het ICRC, een arbeidscontract van het ICRC, een studiebewijs, een kleurenkopie van een pagina uit uw internationaal paspoort met daarop een werkvisum voor de Verenigde Arabische Emiraten, een medisch attest dd.01.02.2015 uit Abu Dhabi, diverse Belgische medische attesten.

B. Motivering

U slaagde er niet in aannemelijk te maken dat er in uw hoofde bij een eventuele terugkeer naar uw herkomstland sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Er werden namelijk diverse vaststellingen van een gebrek aan geloofwaardigheid gedaan aangaande de door u verklaarde asielmotieven.

Voorafgaand zij erop gewezen dat, ofschoon u een domiciliebewijs neerlegde waaruit blijkt dat u op het moment van de uitgiftedatum (01.01.1996) woonachtig was in het dorp Pakhtanai, in het Orakzai Agency, FATA, er verder uit het geheel van uw verklaringen en de andere door u neergelegde documenten duidelijk blijkt dat het dorp Mishto Banda, in Hangu, Khaiber Pakhtunkwa, uw laatste woonplaats was in Pakistan en dat deze woonplaats een duurzaam verblijfsoord was voor u. U had immers verklaard dat uw familie in 2008 definitief verhuisd was van Pakhtanai naar Mishto Banda. Na de verhuis van de familie naar Mishto Banda, Hangu, heeft u gedurende 5-6 jaar gewerkt in diverse scholen in Hangu, als ook voor het Internationale Rode Kruis/Rode Halve Maan in Hangu. U verklaarde ook na uw verblijf in de Verenigde Arabische Emiraten naar uw dorp in Hangu te zijn teruggekeerd. Ook uit het door u neergelegde arbeidscontract blijkt dat u op dat moment (12.03.2014) woonachtig was in Mishto Banda (district Hangu).

Voor wat betreft de inschatting van ongeloofwaardigheid van uw asielmotieven zij allereerst gewezen op het feit dat u zich verregaand onwetend en incoherent toonde over diverse relevante aspecten van uw vervolgingsprobleem.

Zo had u er allereerst geen idee van wanneer uw vader per brief door de taliban was opgeroepen (CGVS p.9-10). Nochtans kon de door u neergelegde dreigbrief gericht aan uw vader hiervoor een belangrijke indicatie bieden gezien deze brief een datumindicatie bevat en uw vader hierin werd opgeroepen om zich bij de taliban te verantwoorden voor zijn zonen. U wist ook niet waar precies uw vader gedurende twee maanden was vastgehouden door de taliban, wist enkel dat het ergens in Tal was omdat de taliban daar sterk stonden (CGVS p.10).

U had er ook geen idee van of uw vader na zijn vrijlating was verhoord door de politie over de taliban die hem hadden gegijzeld (CGVS p.11). Gezien dergelijke gijzeling toch een ernstig bedreigende gebeurtenis is, die een nauwe verwante had getroffen, kan het niet aannemelijk worden genoemd dat u zo weinig informatie te bieden heeft over dit gegeven. Daarbij dient het bizar te worden genoemd dat u er duidelijk gerust op was dat de taliban uw vader geen kwaad zou doen: u verklaarde letterlijk dat de taliban uw vader niets zou doen omdat uw vader nutteloos was voor hen, en dat de taliban vooral wilde verkrijgen dat uw broers en u zich zouden terugtrekken uit hun overheidsjobs (CGVS p.10, 18). Dat u dusdanig gerust bent in het gedrag van ontvoerders waarvan u de identiteit niet eens kent, geeft alvast geen blijk van doorleefdheid of geloofwaardigheid in het algemeen. Ook over hoeveel losgeld er werd betaald voor uw vader, of hoe deze som geld werd verzameld uitte u zich slechts in vaagheden (CGVS p.17-18). U wist niet te preciseren hoeveel geld er werd verzameld, u wist enkel dat uw oom een deel van het geld had aangeleverd. Over het bedrag dat als losgeld zou zijn verzameld, werd bovendien een tegenstrijdigheid vastgesteld in uw opeenvolgende verklaringen. Immers had u in de door de DVZ ingevulde vragenlijst van het CGVS (dd.16.11.2015, p.2) nog aangegeven dat er ongeveer 70.000 roepies aan losgeld waren betaald door uw familie om uw vader vrij te kopen. Echter had u in uw CGVS-gehoor verklaard dat er tussen de 800.000 en 1.000.000 roepies waren betaald om uw vader vrij te kopen (CGVS p.10). U werd met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd (CGVS p.18) maar had er geen aannemelijke verklaring voor. U hield het erop dat u niet in het land was toen uw vader gegijzeld en vrijgekocht werd, dat u bovendien ziek was. Dergelijke verklaring voldoet niet. Gezien de ernst van het feit (de gijzeling van uw eigen vader en diens vrijkoop voor een zeer aanzienlijke geldsom) dient het redelijk te worden genoemd dat zelfs een zoon die zich op dat moment in het buitenland bevond en gezondheidsproblemen had, zich op het moment zelf of daarna, terdege zou informeren over de lotgevallen van zijn vader en de aanzienlijke financiële inspanningen van de hele familie om diens leven, veiligheid en vrijheid af te kopen. Bovenstaande vaststellingen doen dan ook manifest afbreuk aan de geloofwaardigheid van dit feit.

Ook over de moordaanslag op uw eigen leven toonde u zich verregaand onwetend en incoherent. Alvast slaagde u er niet in een specifieke tijdssituering te geven van dit feit: u wist dat deze aanslag plaatsvond ergens na de Ramadan van 2015, in augustus of september 2015, ongeveer 40-45 dagen na uw terugkeer uit Dubai (CGVS p.11, 16). Pas na herhaalde bevraging slaagde u erin het tijds kader van deze aanslag verder te verengen tot 15-28 augustus 2015. Deze tijds kader verschilt dan weer opvallend van de situering die u in de op de DVZ ingevulde vragenlijst had gegeven. Daar situeerde u deze aanslag op u immers in juni-juli 2015 (CGVS-vragenlijst dd.16.11.2015, p.2). Dit is een dergelijk ingrijpende aanval op uw eigen leven, waarbij daarenboven een neef het leven heeft gelaten, niet preciezer weet te situeren in de tijd, is niet aannemelijk. Zeker niet gezien uit uw verklaringen blijkt dat u in diezelfde periode na uw terugkeer uit Dubai, medische behandelingen kreeg in Islamabad, Peshawar en Kohat (CGVS p.7) en er bijgevolg moet worden verwacht dat u zich minimaal in de tijd kon oriënteren en organiseren om gevolg te kunnen geven aan dergelijke afspraken. Ook over andere aspecten van deze aanslag drukte u zich onaannemelijk vaag uit. Zo weet u niet of de politie de plaats van de aanslag heeft onderzocht (CGVS p.19). Verder geeft u enerzijds aan dat deze moordaanslag een ruucht makende gebeurtenis was waarover veel gesproken werd, dat er ook getuigen zijn geweest van deze aanslag. Anderzijds weet u dan weer niet hoeveel daders betrokken waren bij deze aanslag (CGVS p.19). U weet ook niet of de politie getuigen heeft verhoord (CGVS p.19). Toen u om uitleg werd gevraagd voor deze verregaande onwetendheid, gaf u geen aanvaardbare verklaring. U hield het erop dat u het bewustzijn had verloren bij de aanslag zelf, dat u tijdens het politieonderzoek in het ziekenhuis lag, en dat uw neef reeds begraven was toen u uit het ziekenhuis werd ontslagen. Gezien de ernst van de feiten en de impact ervan op het bewustzijn van uw familie en u, kan een verwijzing naar dergelijke makkelijk te overkomen belemmeringen niet aannemelijk worden genoemd. Uw gebrek aan initiatief om, waar nodig, zich te informeren over evidente details van dergelijke traumatische gebeurtenis en de daarop volgende onderzoeksdaden, houdt dan ook een belangrijke tegenindicatie qua geloofwaardigheid in. Ter verdere bevestiging van het gebrek aan geloofwaardigheid van dit gegeven zij ook gewezen op de merkwaardigheid dat u zelf de motorfiets bestuurde terwijl uw neef bij u achterop zat. Immers blijkt uit uw verklaringen duidelijk dat de enige reden waarom uw neef op dat moment met u meereisde, was dat u 'begeleiding nodig had omdat u ziek was, dat u zich niet goed voelde.' (CGVS p.14) Na onderzoek van uw verklaringen werd bijkomend volgende tegenstrijdigheid vastgesteld. U verklaarde in de CGVS-vragenlijst immers dat uw neef geraakt werd door een kogel in het hoofd (CGVS-vragenlijst dd.16.11.2015, p.2). Echter verklaarde u in het CGVS-gehoor dat uw neef een kogel in het hoofd had gekregen en ook nog twee kogels in de borst (CGVS p.18). Gezien elk van deze verwondingen als levensbedreigend moet worden aanzien kan het niet aannemelijk worden genoemd dat u in de CGVS-vragenlijst enkel melding zou maken van een kogel in het hoofd als overlijdensoorzaak. Bijgevolg moet in deze tegenstrijdigheid een verdere blijk van het gebrek aan geloofwaardigheid van deze aanslag worden gezien.

Verder blijkt dat u evengoed tegenstrijdig bent over de duur van uw tewerkstelling bij het Rode Kruis/Rode Halve Maan. Immers verklaarde u ten overstaan van de DVZ dat u ongeveer 8 maanden voor deze organisatie heeft gewerkt (DVZ verklaring rubriek12). Echter blijkt uit uw verklaringen tegenover het CGVS (en uit het arbeidscontract dat u op latere datum dan de DVZ-verklaring heeft neergelegd) dat u slechts een viertal maanden zou hebben gewerkt voor deze organisatie (CGVS p.3). U werd met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd maar gaf geen afdoende verklaring voor de tegenstrijdigheid. U verwees naar uw arbeidscontract waaruit moet blijken dat uw tewerkstelling een aanvang nam op 12 maart 2014 en verder verwees u naar uw verklaring als zou u in de daaropvolgende Ramadanmaand (28.06.2014-28.07.2014) naar Dubai zijn gereisd. De verwijzing naar dergelijke blote bewering als zou u in de Ramadanmaand van 2014, en dus vier maanden na het begin van uw tewerkstelling bij het ICRC, naar Dubai zijn getrokken, volstaat niet ter verklaring van een duidelijke en zwaarwichtige tegenstrijdigheid tussen uw opeenvolgende verklaringen over de duur van uw tewerkstelling bij het ICRC. Bijgevolg blijkt dat u evengoed over uw tewerkstelling bij het Rode Kruis/Rode Halve Maan bedrieglijke verklaringen heeft afgelegd. Deze vaststelling raakt de essentie van uw asielmotieven gezien uw claim dat de taliban u kwalijk nam dat u voor deze organisatie zou hebben gewerkt.

Tenslotte moet worden opgemerkt dat u gedragingen heeft gesteld die onverzoenbaar zijn met de door u verklaarde ernstige vervolgingsvrees jegens de taliban. U verklaarde Pakistan initieel te hebben verlaten na persoonlijke doodsbedreigingen door de taliban omwille van uw tewerkstelling bij het Rode Kruis/Rode Halve Maan. Tijdens uw verblijf in Dubai werd daarenboven uw vader door de taliban gegijzeld in verband met de tewerkstelling van zijn drie zonen. De initiële eis van de taliban was daarbij dat uw vader slechts zijn vrijheid kon herwinnen als diens drie zonen hun tewerkstelling bij de overheid zouden opgeven. Uiteindelijk hebben de dorpsoudsten de vrijheid van uw vader afgekocht maar de taliban uitte bij die vrijlating niettemin het dreigement dat zij uw broers en u zouden vermoorden zodra ze jullie zouden vinden (CGVS p.10). Gezien deze vaststellingen kan het niet aannemelijk worden genoemd dat u na een verblijf van een jaar in Dubai toch naar Pakistan bent teruggekeerd, en wel naar uw thuisadres waar de vervolgingsproblemen zich hebben voorgedaan. Sterker nog, luidens uw verklaringen bent u na de moordaanslag op uw leven, en na 1-2 dagen hospitalisatie, toch gewoon naar huis teruggekeerd. De enige veiligheidsmaatregel die u in aanmerking nam, is dat u de woning gedurende de weken tot uw definitieve vertrek uit Pakistan, niet verliet (CGVS p.14). Dergelijke gedragswijze geeft alvast geen blijk van enige ernstige vervolgingsvrees jegens de taliban. Gezien de ernst van de eerdere vervolgingsfeiten en de expliciete doodsbedreigingen voor u zelf en uw broers, kan het niet aannemelijk worden genoemd dat u ook maar het risico zou nemen om te verblijven op een plaats waar u makkelijk kon worden getraceerd, in casu uw thuisadres sinds jaar en dag.

Bovenstaande vaststellingen leiden er dan ook toe te oordelen dat geen geloof kan worden gehecht aan de door u verklaarde vervolgingsvrees.

Volledigheidshalve zij nog opgemerkt dat nergens uit uw verklaringen enig verband blijkt tussen de door u verklaarde asielmotieven en de gezondheidsproblemen waarmee u te kampen heeft. Bijgevolg dient te worden opgemerkt dat de door u verklaarde medische problemen (hersentumor, hartafwijking) geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

De door u neergelegde documenten (domiciliebewijs, dreigbrief met vertaling, politiebadge broer, bewijzen gezinssamenstelling, kopieën identiteitsbewijzen vader en broer, opleidingsattest ICRC, arbeidscontract ICRC, studiebewijs, werkvisum, medisch attest uit Abu Dhabi, Belgische medische attesten) zijn niet van aard dat ze bovenstaande vaststellingen vermogen te beïnvloeden of weerleggen. Het domiciliebewijs, studiebewijs, de kopieën van de identiteitsbewijzen van uw vader en broer, de bewijzen van gezinssamenstelling, de politiebadge van uw broer bevatten gegevens van identiteit en professioneel profiel van u zelf en uw verwanten. Deze gegevens worden niet in twijfel getrokken door bovenstaande beslissing. Uit het opleidingsattest van het ICRC en uw arbeidscontract blijkt dat u een periode lang voor het ICRC heeft gewerkt. Deze documenten bevatten echter geen informatie over uw werkelijke periode van tewerkstelling voor deze organisatie, of over de door u verklaarde vervolgingsproblemen. Bijgevolg zijn deze stukken niet van aard dat ze bovenstaande blijken van ongeloofwaardigheid vermogen te weerleggen of beïnvloeden. Het visum voor de Verenigde Arabische Emiraten geeft enkel aan dat u een visum verkregen heeft voor dat land. Voorts kan uit dat visum geen afleiding worden gemaakt met betrekking tot de werkelijke periode van verblijf in dat land of met betrekking tot de door u verklaarde asielproblemen.

Met betrekking tot de door u neergelegde dreigbrief zij er vooraleerst op gewezen dat dergelijke handgescheven brief met gekopieerde hoofding door eenieder kan worden opgesteld.

Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijk stuk gering en kan niet worden gesteld dat dit stuk zou opwegen tegen de vele blijken van ongeloofwaardigheid die hierboven werden opgesomd.

De door u neergelegde medische attesten getuigen van de medische problemen die u heeft. Deze stukken bevatten echter geen informatie over de door u verklaarde vervolgingsproblemen. Volledigheidshalve zij er in dit kader – u verklaarde meermaals in de loop van uw asielverklaringen dat u niet in staat zou zijn tot detailverklaringen, en in het bijzonder tot het geven van concrete data (CGVS p.1-2,5) – op gewezen dat nergens in de door u neergelegde medische documenten enige verwijzing wordt gedaan naar geheugenproblemen, al dan niet in verband met de bij u vastgestelde hersentumor of de chirurgische ingreep naar aanleiding hiervan, in maart 2016. De postoperatieve attesten maken enkel melding van een verdikking van een hartspier, een algehele maar tijdelijke lichaamsschwakte (tijdelijke asthenie) en een verlies van gehoor. Dergelijke medische vaststellingen kunnen in het slechtste geval wijzen op concentratieproblemen maar geven geen aanleiding tot de vaststelling van geheugenproblemen die dusdanig zouden zijn dat moet verondersteld worden dat u te weinig in staat zou zijn tot coherente en voldoende concrete asielverklaringen. Bijgevolg zijn deze medische attesten niet van aard dat ze de vastgestelde incoherenties en vaagheden vermogen te weerleggen of verklaren.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan in 2015 verbeterd was in vergelijking met de eerdere jaren en dat deze trend zich heeft verdergezet in 2016-2017. Zo is er sprake van een duidelijke daling in het aantal terroristische aanslagen, alsook een vermindering van het aantal sektarisch geïnspireerde veiligheidsincidenten en etno-politieke gewelddaden. Ook het aantal te betreuren burgerdoden is in geheel Pakistan gedaald. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2016-2017 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en in mindere mate in Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PCK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Khyber-Pakhtunkwa te worden beoordeeld. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de militaire operaties in FATA, en meer bepaald in Khyber Agency, alsook de maatregelen genomen in het kader van het National Action Plan ervoor gezorgd hebben dat de veiligheidssituatie in Khyber-Pakhtunkwa (KP) sinds 2014 opmerkelijk verbeterd is. Operatie Zarb e-Azb heeft er toe geleid dat de provincie als veiliger bestempeld wordt. Gewapende groeperingen zijn weliswaar nog steeds actief in het gebied, maar het Pakistaanse leger behoudt de controle over het grondgebied. Niettegenstaande er in 2016 sprake was van een lichte stijging in het aantal terroristische aanslagen, dient vastgesteld te worden dat het aantal veiligheidsincidenten over het algemeen afgenomen zijn. Sommige bronnen maken weliswaar melding van een lichte stijging in het aantal slachtoffers, doch het aantal burgerslachtoffers in de provincie blijft beperkt. Het geweld dat er plaatsvindt is daarenboven hoofdzakelijk doelgericht van aard waarbij ofwel de Pakistaanse veiligheidsdiensten, burgers met een specifiek profiel, of overheidsinstellingen geviséerd worden. UN OCHA maakt bovendien geen melding van een uitwaartse ontheemding uit de provincie.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Khyber-Pakhtunkwa met enige regelmaat incidenten voordoen, er niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM), van artikelen 48 tot en met 48/6 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker meent dat de commissaris-generaal onvoldoende rekening hield met zijn medische situatie. Hij stelt dat hij op 5 november 2015 zijn asielaanvraag indiende, dat hij op 16 november 2015 werd gehoord op de Dienst Vreemdelingenzaken en dat hij ten tijde van zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken met ernstige medische problemen te kampen had, meer bepaald met een hersentumor waardoor hij ernstige hoofdpijnen en geheugenverlies kende. Hij verwijst naar het voorgelegde medisch attest. Hij wijst er ook op dat hij tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aanhaalde dat een tweede operatie gepland stond. Hij voert aan dat deze ingrijpende problemen een invloed hebben op zijn concentratie en geheugen, in het bijzonder met betrekking tot tijdsindicaties en data. Hij stelt dat men in de bestreden beslissing herhaaldelijk wijst op onvolledige of onnauwkeurige tijdsindicaties en data, doch dat hierbij geen rekening werd gehouden met zijn aangehaalde medische problematiek. Hij meent dat uit zijn medische problematiek (hersentumor) mag worden afgeleid dat dit een invloed heeft op zijn geheugen, temeer daar hij dit zelf frequent aanhaalde. Hij merkt ook op dat door de commissaris-generaal geen bijkomend medisch attest werd gevraagd indien met zou twijfelen aan de oprechtheid van deze medische problematiek.

Vervolgens stelt verzoeker dat de vraag naar de geloofwaardigheid niet allesbepalend is om te beoordelen of een asielzoeker al dan niet als vluchteling dient te worden erkend. Hij verwijst naar zijn verklaringen afgelegd op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en naar de door hem voorgelegde documenten. Hij stelt dat hij zijn verklaringen heeft afgelegd op basis van de informatie waarover hij beschikte en op basis van zijn eigen ideeën en visies, die volgens hem niet noodzakelijkerwijze dienen te beantwoorden aan de objectieve werkelijkheid. Hij meent dat in de bestreden beslissing teveel gewicht wordt toegekend aan een aantal voorgehouden “inconsistenties” in het asielrelaas. Hij wijst erop dat een verhaal subjectieve invullingen en impressies bevat en dat dit alleen niet voldoende is om een asielrelaas als ongeloofwaardig te beschouwen. Hij meent dat de bestreden beslissing hierdoor een eenzijdig, selectief en negatief beeld bevat van zijn verklaringen.

Aangaande de situatie van zijn vader, wijst verzoeker erop dat hij op het moment van de gijzeling van zijn vader in Dubai verbleef en dat zijn vader reeds was vrijgelaten na zijn terugkomst in Pakistan. Hij kon vanuit Dubai slechts beperkt contact houden met zijn familie, aldus verzoeker. Hij wijst erop dat hij toen reeds te kampen had met zijn medische problemen. Hij wijst er tevens op dat zijn vader slechts werd vastgehouden om zijn zonen onder druk te zetten en dat zijn vader niet persoonlijk werd geïnterviewd. Hij stelt voorts dat hij na zijn terugkomst in Pakistan wel enkele details te weten kwam, maar dat hij niet naar meer details op zoek ging en dat hij vooral blij was dat zijn vader opnieuw in vrijheid was gesteld. Hij stelt dat hij ook wist dat een politieel onderzoek naar de gijzeling weinig succes zou kennen en dat de effectiviteit van een politieel onderzoek naar de taliban erg beperkt is.

Inzake de moordaanslag op zijn leven en dat van zijn neef voert verzoeker aan dat hij het tijds kader trachtte te reconstrueren door te vertrekken vanaf de datum van zijn terugkeer uit Dubai, hetgeen volgens hem, gelet op zijn medische problematiek, een vrij precieze weergave in de tijd is.

Hij wijst erop dat hij na de aanslag het bewustzijn verloor en wakker werd in het ziekenhuis. Na zijn terugkeer naar huis, verliet hij zijn woning niet meer tot aan zijn vertrek uit Pakistan, aldus verzoeker. Hij stelt dat hij daarom niet verder informeerde naar het lopende politieonderzoek. Hij stelt ook dat hij wist dat een politieel onderzoek naar de taliban weinig succes zou kennen en dat er waarschijnlijk nooit zou zijn geweten welk lid van de taliban achter de aanslag zat. De effectiviteit van een politieel onderzoek is volgens hem erg beperkt. Hij benadrukt ook dat zijn neef werd geraakt en gedood door een kogel in het hoofd en het is voor hem onduidelijk wat de reden is van de vermelding in het gehoorverslag van de twee schoten in de borst van zijn neef.

Aangaande zijn tewerkstelling voor het Rode Kruis/de Rode Halve Maan, wijst verzoeker op zijn medische problematiek. Hij stelt dat hij een kopie van zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken vroeg, om dergelijke problemen te vermijden, maar dat dit hem werd geweigerd. Hij wijst ook op zijn voorgelegde arbeidscontract waaruit blijkt dat hij vier maanden heeft gewerkt voor het Rode Kruis/de Rode Halve Maan. Hij acht deze vaststelling voldoende en een sleutelement om te bepalen of hij in zijn land van herkomst vervolging dient te vrezen in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

Verder wijst verzoeker erop dat hij verschillende documenten heeft voorgelegd. Hij meent dat deze documenten door de commissaris-generaal slechts met een geringe belangstelling worden beoordeeld daar er eerst wordt gekeken naar zijn verklaringen alvorens de documenten te beoordelen. Hij meent dat deze documenten zijn asielrelaas bewijzen. Hij stelt dat minstens onvoldoende rekening werd gehouden met deze documenten en dat een te groot gewicht werd toegekend aan de voorgehouden inconsistenties in zijn relaas.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

Verzoeker voert aan dat hij door de taliban werd bedreigd omwille van zijn werkzaamheden voor het Rode Kruis/de Rode Halve Maan. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) hij niet weet wanneer zijn vader door de taliban was opgeroepen en evenmin waar hij werd vastgehouden en of hij na zijn vrijlaten door de politie werd verhoord over de taliban die hem gijzelden; (ii) hij er gerust in leek dat de taliban die zijn vader gijzelden, zijn vader geen kwaad zouden doen, hetgeen niet doorleefd en geloofwaardig voorkomt; (iii) hij vage en tegenstrijdige verklaringen aflegde over het geld dat voor de vrijlating van zijn vader zou zijn verzameld; (iv) hij de aanslag op hemzelf en zijn neef slechts op vage en tegenstrijdige wijze in de tijd weet te situeren; (v) hij bovendien niet weet of de politie de plaats van de aanslag heeft onderzocht; (vi) hij tegenstrijdige verklaringen aflegde over de verwondingen die zijn neef bij de aanslag zou hebben opgelopen; (vii) hij tegenstrijdige verklaringen aflegde over de duur van zijn tewerkstelling bij het Rode Kruis/de Rode Halve Maan; (viii) het niet aannemelijk is dat hij na reeds bedreigingen te hebben ontvangen, na zijn verblijf in Dubai terugkeert naar zijn thuisadres in Pakistan; (ix) hij zich met betrekking tot zijn medische problemen dient te richten tot de hiertoe geëigende procedure voorzien in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet; (x) de door hem voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen; en (xi) uit de door hem voorgelegde medische attesten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) niet blijkt dat hij te kampen heeft met geheugenproblemen die hem zouden verhinderen tot het afleggen van coherente en concrete verklaringen.

Er dient vastgesteld dat verzoeker er in onderhavig verzoekschrift niet in slaagt op de hiervoor vermelde motieven uit de bestreden beslissing een ander licht te werpen.

Hij komt immers niet verder dan het herhalen van en volharden in zijn reeds afgelegde verklaringen, het opwerpen van blote en *post factum*-beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder evenwel op dienstige wijze deze motieven *in concreto* te trachten te weerleggen.

Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift wijst op zijn medische problematiek, dient erop gewezen dat in de bestreden beslissing reeds terecht werd opgemerkt dat uit de voorgelegde medische attesten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) niet blijkt dat verzoeker naar aanleiding van zijn medische problemen te kampen heeft met geheugenproblemen of dat hij anderszins niet in staat zou zijn tot het op een normale wijze ondergaan van een gehoor of tot het afleggen van coherente, gedetailleerde en geloofwaardige verklaringen. Verzoeker stelt weliswaar dat hij een hersentumor had, waaromtrent hij meent dat hieruit mag worden afgeleid dat dit een invloed had/heeft op zijn geheugen, doch hij laat na enig medisch attest bij te brengen dat deze bewering zou kunnen staven. Verzoeker toont dan ook geenszins aan dat zijn medische problematiek een invloed had/heeft op zijn verklaringen. Aldus kunnen verzoekers medische problemen niet worden aangenomen als een afdoende verschoning voor de vele terecht in de bestreden beslissing vastgestelde inconsistenties, vaagheden en onaannemelijkheden.

Waar verzoeker stelt dat een asielrelaas subjectieve invullingen en impressies bevat en dat hij verklaringen heeft afgelegd op basis van de informatie waarover hij beschikte en van zijn eigen ideeën en visies, dient te worden opgemerkt dat de bestreden beslissing vaststelt dat verzoeker tegenstrijdige en lacuneuze verklaringen aflegde over kernelementen uit het asielrelaas. Verzoeker is zelf verantwoordelijk voor deze verklaringen (zie *supra*). Verzoekers verwijt dat de bestreden beslissing een eenzijdig, selectief en negatief beeld van zijn verklaringen geeft, kan dan ook bezwaarlijk worden aangenomen. Verder dient erop gewezen dat verzoeker meent heden internationale bescherming te behoeven naar aanleiding van bedreigingen die hij en zijn familie in Pakistan ondergingen, zodat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hij zich terdege informeert over deze bedreigingen, *quod non* (zie *infra*).

Wat betreft de situatie van zijn vader, wordt in de bestreden beslissing terecht vastgesteld dat verzoeker hieromtrent slechts vage en tegenstrijdige verklaringen kan afleggen. Verzoekers verblijf in Dubai ten tijde van de gijzeling van zijn vader, doet geen afbreuk aan de hiervoor vermelde vaststelling dat redelijkerwijze kan worden verwacht dat verzoeker zich te allen tijde terdege informeert over de ontvangen bedreigingen ten aanzien van hem en zijn familie (zie *supra*), *quod non*, temeer nu verzoekers asielmotieven hierop steunen. Op welke wijze zijn medische problemen dit zouden verhinderen, kan niet worden ingezien en wordt evenmin door verzoeker verduidelijkt of aangetoond. Dat zijn vader niet persoonlijk zou zijn gevisieerd, doet geen afbreuk aan het feit dat verzoeker dit element zelf vermeldt in het kader van zijn asielrelaas en de bedreigingen die hij zelf stelt te hebben gekend. Dat hij wist dat een politieel onderzoek weinig succes zou kennen, is slechts een blote bewering en een loutere *post factum*-verklaring van verzoekers wege. Hetzelfde geldt voor wat betreft de beweemde aanslag op hemzelf en zijn neef, waaromtrent hij voor het overige niet verder komt dan het herhalen van en volharden in zijn reeds afgelegde verklaringen. Waar verzoeker stelt dat het voor hem niet duidelijk is wat de reden is van de vermelding van de twee schoten in de borst van zijn neef in het gehoorverslag, doet dit geen afbreuk aan het feit dat uit het gehoorverslag wel degelijk blijkt dat hij dit verklaarde. De tegenstrijdigheid tussen zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken en deze op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aangaande de periode van zijn tewerkstelling bij het Rode Kruis/de Rode Halve Maan, valt op eenvoudige wijze af te leiden uit de betreffende stukken in het administratief dossier. Geenszins betreft dit een eenzijdige beschouwing van de commissaris-generaal. Evenmin maakt het voorleggen van zijn arbeidscontract deze tegenstrijdigheid ongedaan.

Waar verzoeker stelt dat in de bestreden beslissing eerst wordt gekeken naar zijn verklaringen alvorens de door hem voorgelegde documenten te beoordelen, dient erop gewezen dat documenten enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, slaagt verzoeker er geenszins in de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoekers asielrelaas, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

“Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan in 2015 verbeterd was in vergelijking met de eerdere jaren en dat deze trend zich heeft verdergezet in 2016-2017. Zo is er sprake van een duidelijke daling in het aantal terroristische aanslagen, alsook een vermindering van het aantal sektarisch geïnspireerde veiligheidsincidenten en etno-politieke gewelddaden. Ook het aantal te betreuren burgerdoden is in geheel Pakistan gedaald. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2016-2017 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en in mindere mate in Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Khyber-Pakhtunkwa te worden beoordeeld. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de militaire operaties in FATA, en meer bepaald in Khyber Agency, alsook de maatregelen genomen in het kader van het National Action Plan ervoor gezorgd hebben dat de veiligheidssituatie in Khyber-Pakhtunkwa (KP) sinds 2014 opmerkelijk verbeterd is. Operatie Zarb e-Azb heeft er toe geleid dat de provincie als veiliger bestempeld wordt. Gewapende groeperingen zijn weliswaar nog steeds actief in het gebied, maar het Pakistaanse leger behoudt de controle over het grondgebied. Niettegenstaande er in 2016 sprake was van een lichte stijging in het aantal terroristische aanslagen, dient vastgesteld te worden dat het aantal veiligheidsincidenten over het algemeen afgenomen zijn.

Sommige bronnen maken weliswaar melding van een lichte stijging in het aantal slachtoffers , doch het aantal burgerslachtoffers in de provincie blijft beperkt. Het geweld dat er plaatsvindt is daarenboven hoofdzakelijk doelgericht van aard waarbij ofwel de Pakistaanse veiligheidsdiensten, burgers met een specifiek profiel, of overheidsinstellingen geviséerd worden. UN OCHA maakt bovendien geen melding van een uitwaartse ontheemding uit de provincie.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Khyber-Pakhtunkwa met enige regelmaat incidenten voordoen, er niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging”.

In onderhavig verzoekschrift voert verzoeker geen enkel inhoudelijk verweer tegen de hiervoor geciteerde analyse, die door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dan ook wordt overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen april tweeduizend achttien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. VAN ISACKER